

Foto: Kiki Vleeschouwers

De biologiesnuffelduikster

Duiken is een hobby met diverse mogelijkheden. Er zijn tal van redenen om je onder water te begeven. In de rubriek 'Mijn buddy' ga ik op zoek naar enthousiastelingen die op een speciale manier hun beperkte vrije tijd onder water doorbrengen. Een tijdje geleden sprak ik met Kiki Vleeschouwers af, voor wat we later een biologiesnuffelduik zouden noemen.

Kiki Vleeschouwers.

Foto: Ivo Madder.

We bevinden ons aan duikplaats 'Put van Ekeren'. Tijdens het aankleden kijk ik even in haar bak. Aan het materiaal dat je in een duikbak vindt, kan je goed afleiden welke soort duiker je buddy is. In haar bak liggen een simpel OW-fotoestel, een goede

duiklamp en een groot vergrootglas. Ik geloof dat we tijdens onze duik op details zullen letten.

Op mijn vraag naar het soort duik waar- aan ik me mag verwachten, antwoordt ze: "Lang rondsnoeven en alles zoeken en vinden, wat mij betreft op één vierkante meter. Alle biologie verkennen, kennen en onderzoeken". Ik vermoed wat dit betekent en het staat me wel aan. Immers, een duiker kan volgens mij nooit te traag gaan. Haar beschrijving verrast me niet, want ik weet dat ze van dit soort duiken houdt. Als dierenarts heeft ze een voorliefde voor dieren en die passie geldt ook onder water. Ondanks onze samenwerking aan een paar duikprojecten [nvdr: Kiki heeft o.a. meegewerkt aan het infoboek jeugdruiken] hebben we

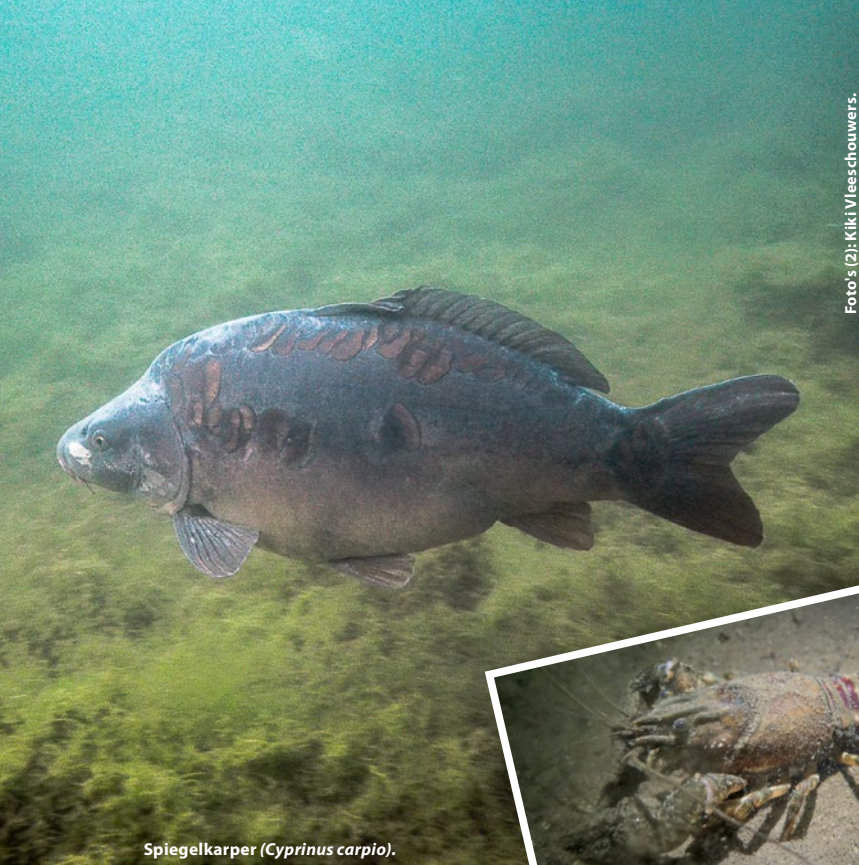
Profiel Kiki Vleeschouwers

- Startjaar duiken:** 2007.
- Aantal duiken:** 567.
- Club:** Moby Dick Diving team.
- Duikbrevet:** 3*D.
- Andere brevetten:** Kwalificatie Diep Duiken tot 60 meter / Basis-Nitrox-Duiker / Onderwaterfotograaf Niveau 1.
- Speciaal materiaal:** onderwaterver- grootglas en -fotoestel.
- Favoriete duikstek 'onze wateren':** Put van Ekeren.
- Favoriete duikstek buitenland:** Socorro, Mexico.
- Spectaculairste duik:** de ontmoeting met een zeelupaard in Antarctica.

Een eend heeft interesse in Kiki haar duikfles.

Foto's (2): Patrick Van Hoeseerlande.

Spiegelkarper (*Cyprinus carpio*).

Foto: Kiki Vleeschouwers.

De gevlekte Amerikaanse rivierkreeft (*Orconectes limosus*).

Foto: Patrick Van Hoeseerlande.

nog nooit samen gedoken. Ik laat me verrassen.

Als we alles bijeen pakken om te gaan duiken, valt me op dat ze lange vinnen meeneemt. Het is het soort vinnen dat je gebruikt om grote afstanden te overbruggen. Ik duik met korte, zware vinnen vanwege hun wendbaarheid en moet dus inboeten op snelheid. Ik onderdruk mijn vermoeden met de gedachte aan de vierkante meter.

We gaan vòòr de avondduik in het water. Ik laat me leiden door Kiki die een blik op haar kompas werpt en dan over de begroeiing begint te zweven. Haar pad is alles behalve rechtlijnig, wat me doet vermoeden dat ze haar instinct volgt.

Ik krijg af en toe wat flora in mijn handen geduwd. Als ik haar wil vragen wat het is, besef ik dat onze onderwatertaal zich niet leent tot dit soort conversaties. Plots begint ze zand om te woelen op zoek naar iets. Aan haar expressie te oordelen, vindt ze niet wat ze zocht.

Een eindje verder spoort ze me aan om door haar vergrootglas kijken. Ik bestuurder een zoetwaterpissebed door het enorme ding. Een beetje raar dat zo iets onder water werkt. Daarna overhandigt ze me een set schelpen. Ik kijk verwonderd naar de lege schelp, me afvragend wat hier nu speciaal aan is. Later kom ik te weten dat dit een zeeweekdier was en het dus een fossiel betreft. De prehistorie hier in de put?

Door het voor mij willekeurig patroon weet ik na aan tijdje niet meer waar we precies zijn, maar ze geeft er blijk van dat zij perfect weet waar we ons bevinden. Het kompas komt alleen boven om een zandvlakte over te steken. En dan wordt gedemonstreerd waarvoor de lange vinnen dienen. Ik kan haar amper bijhouden. We stoppen even bij een standbeeld. Niet om de artistieke elementen te bewonderen, maar omwille van de begroeiing. De diertjes moeten beter onderzocht worden, want ze mogen op de foto. Die moet duidelijk niet dienen voor een expositie; daarvoor gaat het te snel. Nee, deze vereeuwiging is voor herkenning en verdere studie boven water. En zo gaat het meer dan een uur door. Op het einde bewonderen we een kleine school karpers. De vissen vinden het echter te druk vanavond en kiezen het hazenpad. De snoek laat ons iets meer tijd om hem (haar?) te bewonderen.

Terug boven praten we nog even na. Hoewel ik hier al honderden keren gedoken heb, leerde ik veel bij. Het lijstje van de planten en dieren die we tegenkwamen is lang: Aziatische korfmossel, larven van de schietmot, poelvlak, fonteinkruid, rode watermijt, zebramosselen, zoetwatersponzen, zoetwaterpoliepjes, baars, zeelt, witte koi, ... De volgende duik zal ik nog beter opletten en genieten. Kennis brengt immers begrip. Ik vergelijk haar duikpatroon met de pseudo-willekeurige wandeling

van onze hond als hij aan het snuffelen is. Even hier snuffelen, naar daar stappen en onderzoeken, dan opeens de straat oversteken om iets anders te besnuffelen en zo gaat dat door. Al snel komen we op de naam 'biologiesnuffelduik' voor wat we zojuist gedaan hebben. Deze term beschrijft het treffend.

Als afsluiter pols ik naar haar spectaculairste biologieduik. Dat is zonder twijfel de ontmoeting met een zeelupaard in Antarctica. De briefing bestond uit een heleboel waarschuwingen en een lijst van dingen die je niet mocht doen. Niet echt iets om je gerust te stellen. Tijdens de ontmoeting met deze intelligente rover had ze ontzag voor het dier en wou ze ondanks het bijzondere ervan snel uit het water. Het was duidelijk dat je je als duiker op zijn terrein begaf. Jij bent de vreemde. Als je dat hoort van iemand die met haaien gedoken heeft, wil dat wat zeggen.

Ik dank Kiki voor deze introductie tot haar snuffelduiken en de kans om dit te mogen meemaken. Het is slechts één van de vele facetten van onze hobby die ik te ontdekken heb. Ken je iemand die interessant duikt en me als zijn of haar buddy wil of ben je zelf zo'n buddy? Contacteer me dan via patrick.vanhoeserlande@nelos.be. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE